

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Corte suprema di cassazione (Włochy) – Wykładnia art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) – Usługi reklamowe – Ustalenie miejsca świadczenia usług – Świadczenie usług przez przedsiębiorstwo mające siedzibę na terytorium Wspólnoty na rzecz przedsiębiorstwa mającego siedzibę w państwie trzecim, lecz mającego przedstawiciela podatkowego na terytorium państwa członkowskiego

Sentencja

W odniesieniu do usług reklamowych, w sytuacji, gdy usługobiorca ma siedzibę poza terytorium Wspólnoty Europejskiej, miejscem świadczenia jest, co do zasady, siedziba usługobiorcy zgodnie z art. 9 ust. 2 lit. e) szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku, zmienionej przez dyrektywę Rady 84/386/EWG z dnia 31 lipca 1984 r. Niemniej jednak państwa członkowskie mogą, na zasadzie odstępstwa od tej reguły, korzystając z uprawnienia przewidzianego w art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388, ustalić miejsce świadczenia tych usług na obszarze zainteresowanego państwa członkowskiego.

Jeżeli skorzystano z uprawnienia przewidzianego w art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 z późniejszymi zmianami, świadczenie usługi reklamowej spełnione przez usługodawcę mającego siedzibę we Wspólnocie Europejskiej na rzecz usługobiorcy mającego siedzibę w państwie trzecim, niezależnie od tego, czy usługobiorca jest usługobiorcą końcowym, czy pośrednim, uznaje się za spełnione we Wspólnocie Europejskiej, pod warunkiem, że faktyczne korzystanie i eksploatacja w rozumieniu art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 ma miejsce wewnątrz zainteresowanego państwa członkowskiego; w odniesieniu do usług reklamowych zachodzi to w sytuacji, gdy przekaz reklamowy będący przedmiotem świadczenia jest rozpowszechniany z terytorium zainteresowanego państwa członkowskiego.

Artykuł 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 z późniejszymi zmianami nie może prowadzić do opodatkowania usług reklamowych świadczonych przez usługodawcę mającego siedzibę poza Wspólnotą Europejską na rzecz jego własnych klientów, nawet jeśli ten usługodawca jest jednocześnie usługobiorcą pośrednim z uwagi na wcześniejsze świadczenie usług, a świadczenie tego rodzaju nie należy do zakresu stosowania art. 9 ust. 2 lit. e) tej dyrektywy oraz, bardziej ogólnie, do zakresu stosowania całego art. 9 powyższej dyrektywy, do których to przepisów wyraźnie odwołuje się art. 9 ust. 3 lit. b) tej samej dyrektywy.

Fakt, iż świadczenie podlega opodatkowaniu zgodnie z art. 9 ust. 3 lit. b) szóstej dyrektywy 77/388 nie stoi na przeszkodzie prawu podatnika do żądania zwrotu podatku VAT z chwilą, gdy spełni warunki wskazane w art. 2 trzynastej dyrektywy Rady z dnia 17 listopada 1986 r.

w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do podatków obrotowych – warunki zwrotu podatku od wartości dodanej podatnikom niemającym siedziby na terytorium Wspólnoty.

Wyznaczenie przedstawiciela podatkowego nie ma, jako takie, wpływu na opodatkowanie lub brak opodatkowania usług, z których osoba reprezentowana skorzystała, albo które osoba ta świadczyła.

(¹) Dz.U. C 64 z 8.3.2008.

Postanowienie Trybunału z dnia 27 listopada 2008 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Hiszpania) – N.N. Renta SA przeciwko Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC), Generalidad de Cataluña

(Sprawa C-151/08) (¹)

(Artykuł 104 §3 regulaminu postępowania – szósta dyrektywa VAT – Artykuł 33 ust. 1 – Pojęcie „podatków obrotowych” – podatek krajowy od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego)

(2009/C 90/09)

Język postępowania: hiszpański

Sąd krajowy

Tribunal Superior de Justicia de Cataluña, Hiszpania.

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: N.N. Renta S.A.

Strona pozwana: Tribunal Económico-Administrativo Regional de Cataluña (TEARC), Generalidad de Cataluña

Przedmiot

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym – Tribunal Superior de Justicia de Cataluña – Wykładnia art. 33 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1) – Pojęcie „podatków obrotowych” – Podatek krajowy od przeniesienia własności i czynności prawnych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego

Sentencja

Artykuł 33 szóstej dyrektywy Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, s. 1), w brzmieniu zmienionym przez dyrektywę Rady 91/680/EWG z dnia 16 grudnia 1991 r., powinien być interpretowany w ten sposób, że nie sprzeciwia się on poborowi podatku od przeniesienia własności i czynności prawych sporządzonych w formie dokumentu urzędowego według stopniowej lub proporcjonalnej stawki, jeżeli stosowana jest przy zawieraniu umowy zakupu przez przedsiębiorcę, którego działalność polega na zakupie i sprzedaży nieruchomości lub ich zakupie w celu późniejszego ich przekształcenia lub wynajmu.

(¹) Dz.U. C 158 z 21.6.2008.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgerichtshofs (Austria) w dniu 4 grudnia 2008 r. – Friedrich G. Barth przeciwko Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

(Sprawa C-542/08)

(2009/C 90/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Verwaltungsgerichtshofs

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Friedrich G. Barth

Strona pozwana: Bundesministerium für Wissenschaft und Forschung

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy stosowanie przepisu o przedawnieniu, który przewiduje trzyletni okres przedawnienia, względem roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego w przypadku takim jak występujący w postępowaniu przed sądem krajowym pracownik migrujący był pozbawiony ze względu na niezgodny z prawem wspólnotowym krajowy stan prawny przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler, stanowi pośrednią dyskryminację pracowników migrujących w rozumieniu art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 (¹) lub ograniczenie gwarantowanego tym postanowieniem swobodnego przepływu pracowników?
- 2) W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej: czy w przypadku takim jak występujący w

postępowaniu przed sądem krajowym art. 39 WE i art. 7 ust. 1 rozporządzenia (EWG) nr 1612/68 stoją na przeszkodzie stosowaniu takiego przedawnienia względem roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego pracownicy migrujący byli pozbawieni ze względu na niezgodny z prawem wspólnotowym krajowy stan prawny przed wydaniem przez Trybunał Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wyroku z dnia 30 września 2003 r. w sprawie C-224/01 Köbler?

- 3) Czy w przypadku takim jak występujący w postępowaniu przed sądem krajowym zasada skuteczności sprzeciwia się stosowaniu trzyletniego przedawnienia względem zaległych roszczeń o wypłatę specjalnego dodatku za staż pracy, którego potencjalni beneficjenci zostali pozbawieni z naruszeniem prawa wspólnotowego ze względu na jednoznacznie brzmiące przepisy prawa krajowego?

(¹) Dz.U. L 257, s. 2

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesfinanzhof (Niemcy) w dniu 15 stycznia 2009 r. – Gudrun Schwemmer przeciwko Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen – Familienkasse

(Sprawa C-16/09)

(2009/C 90/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Bundesfinanzhof (Niemcy)

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: Gudrun Schwemmer

Strona pozwana: Agentur für Arbeit Villingen-Schwenningen – Familienkasse

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy uregulowanie zawarte w art. 76 ust. 2 rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 z dnia 14 czerwca 1971 r. w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych, osób prowadzących działalność na własny rachunek i do członków ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie (¹) stosuje się odpowiednio do sytuacji określonych w art. 10 lit. a) rozporządzenia Rady (EWG) nr 574/72 z dnia 21 marca 1972 r. w sprawie wykonywania rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 (²) w przypadkach, w których uprawniony rodzic nie wystąpił o przyznanie świadczeń rodzinnych przysługujących mu w państwie miejsca zatrudnienia?